

PREFAȚĂ

Publicarea acestor studii despre viața lui Avraam mă face tot mai conștient de limitele încercării mele de a concepe sau de a crea portretul unuia dintre cele mai mari personaje istorice. Și totuși există un singur gând care străbate întreaga narațiune și îl aduce în preajma celui mai slab prezentator al nobilelor sale trăsături. Avraam a fost mare prin credința lui. Și acea credință a fost la început doar un firisor de argint, o dâră mică, o putere insignifiantă – nu mai mare decât cea care freamătă în cel mai umil și slab cititor al acestor rânduri.

Dar, oriunde există credință, ea este legătura cu Atotputernicia; este canalul comunicărilor divine; este mijlocul prin care Focul Cerului se poate propaga. Și, pe măsură ce este folosită conform călăuzirii Duhului Sfânt și în ascultare de poruncile Lui, ea va crește. A crescut în Avraam. Va crește și în noi.

Urmărirea legilor acestei creșteri și a dezvoltării ei treptate – pentru încurajarea celor care prin credință sunt copiii lui Avraam și care doresc cu înflăcărare să-l imite pe marele lor strămoș până vor putea să dea la o parte munții greutăților și să facă lucruri aparent imposibile – a fost marele principiu care a stat la baza scrierii acestor pagini.

F.B. MEYER

1

GAURA GROPII

„Dumnezeul slavei S-a arătat părintelui nostru Avraam, când era în Mesopotamia, înainte ca să se așeze în Haran. Și i-a zis: «Ieși din țara ta și din familia ta și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.»”

Fapte 7:2-3

„Priviți spre stânca din care ați fost ciopliți, spre gaura gropii din care ați fost scoși. Uitați-vă la părintele vostru Avraam.”

Isaia 51:1-2

În zorii cenușii ai istoriei, primul personaj care ne captează complet atenția este Avraam, un om care ne obligă să-l remarcăm, dacă nu în privința altui lucru, cel puțin pentru faptul că se vorbește despre el ca fiind „Prietenul lui Dumnezeu”. Desigur, trebuie să acordăm o atenție sinceră studierii vieții launtrice și a conduitei exterioare a unui astfel de om pentru ca și noi, într-o măsură mai mică, să putem deveni nu doar slujitori, ci „prieteni” – confidenții privilegiați ai lui Dumnezeu – față de care El nu-Și va ascunde tainele și căroră El le va face cunoscută voia Lui.

Există un mare interes cu privire la istoria lui Avraam. Portretul lui este zugrăvit atât de detaliat, încât se prezintă înaintea ochilor noștri cu aceleași speranțe și temeri, momente memorabile și clipe de descurajare care ne sunt și nouă familiare. Apoi, de asemenea, viața lui este menționată atât de constant în Vechiul Testament, și în Noul, încât s-ar părea că înțelegerea ei corectă este

necesară pentru a ne da cheia multor pasaje dificile și a unor mari părți ale învățăturii sfinte din celelalte pagini ale Bibliei. Viața lui va reuși să ne stârnească interesul de a afla motivul pentru care beduinul impetuos al deșertului și englezul modern – Orientul conservator și Occidentul progresist, al vitezei, mahomedanul și creștinul – pot găsi în cortul primului evreu un teren de întâlnire comun și, în el, o origine comună.

Povestea noastră ne duce cu 2.000 de ani înainte de nașterea lui Cristos în anticul oraș Ur. Și ar fi bine, cu ajutorul descoperirilor moderne, să înțelegem condițiile cele mai timpurii în care s-a format această viață. Ne place să stăm în acel loc singuratic și deluros, unde, printre ferigi și orz sălbatic, dintr-un rezervor stâncos acoperit de mușchi, izvorăște râul care adună apele de pe continent și curge apoi ducând marile vapoare spre mare. Îi cerem biografului să ne spună ceva despre locurile în mijlocul cărora s-a format o viață deosebită, deoarece credem că astfel îi putem înțelege mai bine nuanțele, cursul și alunecarea. Prin urmare, le putem fi recunoscători descoperirilor moderne pentru lumina aruncată asupra ruinelor aceluia străvechi oraș al lumii, care era centrul activ al vieții de atunci, în timp ce pe cele șapte coline ale Romei pășteau încă turmele de oi; iar cerbii, cu pas ușor, hoinăreau prin locurile pe unde avea să fie într-o zi Catedrala Sf. Pavel¹ sau veneau să se adape din apele curate și limpezi ale Tamisei.

Trebuie să căutăm orașul Ur nu în Mesopotamia Superioară unde, tradițional, a fost localizat în mod greșit, ci pe ruinele orașului Mughair, în imediata vecinătate a Golfului Persic. 40 de secole, care au colmatat treptat țărmlul, au împins marea înapoi cu circa 100 de

---

¹ Anul 604 d.Cr. este considerat anul consacării Catedralei Sf. Pavel din Londra. Nu se cunoaște cu exactitate anul construirii ei. Ulterior, a fost distrusă de incendii și reconstruită de mai multe ori (n.tr.).

mile. Dar, în vremea despre care vorbim, este probabil ca orașul natal al lui Avraam să fi fost situat pe coastă, aproape de locul în care Eufratul se varsă în mare.²

Profesorul Rawlinson³ a spus: „Ruinele actuale ale orașului se află pe niște coline în formă ovală măsurând două mile în lungime, străjuite de o colină mai mare, de 70 de picioare înălțime, pe care se află rămășițele a ceea ce trebuie să fi fost cândva un vast templu dedicat Lunii.” În antichitate era un oraș mare și înfloritor, care se afla la malul mării și avea nave maritime care navigau de-a lungul coastelor Oceanului Indian încărcate cu produsele solului bogat și fertil.

Ar fi impropriu scopului nostru să încercăm să descriem bogăția aceluia pământ caldeean, udat de cele două râuri importante (Eufratul și Tigru), unde recolta de grâne era deosebit de îmbelșugată și curmalul atinge dimensiuni extraordinare, răsplătind cu generozitate eforturile limitate ale oamenilor, iar rodiile și merele, strugurii și tamarisca creșteau sălbatic. E destul să spunem că era o fâșie verde și întinsă de pământ roditor, ca o grădină, suficientă pentru a atrage vaste populații de oameni și potrivită, în special, ca acele triburi de păstori care aveau nevoie de pășuni întinse pentru cirezile și turmele lor să se stabilească acolo.

Acești fii ai lui Ham erau foarte *idolatri*. În acea atmosferă curată, transparentă, corpurile cerești aveau o strălucire extraordi-

---

² Cu privire la cercetările arheologice care erau cunoscute la finalul sec. al 19-lea, autorul precizează: „Locul orașului Ur este încă în discuție și nu doresc să intru în ea. Am adoptat sugestia mai recentă pentru că distanța până la Haran pare să se potrivească mai bine narațiunii. Vechea localizare a orașului Ur era doar la o distanță de o zi sau două de mers pe jos de Haran și, cu siguranță, Terah nu și-ar fi părăsit casa pentru o călătorie atât de scurtă.”

³ George Rawlinson (1812-1902), om de știință britanic, profesor de istorie și teolog creștin (n.tr.).

nară, ademenindu-i pe primii caldeeni într-un cadru propice închinării la natură, care s-a identificat rapid cu ritualurile desfrânării grosolane și ale necurăției, ca acelea în care omenirea cade mereu atunci când refuză să-L păstreze pe Dumnezeu în conștiința ei și se dedă la ceea ce îi dictează propriile-i plăceri carnale. Rasa umană pare să se apropie din nou de marginea prăpastiei acelor nelegiuiri oribile și nefirești care au necesitat distrugerea ei aproape în totalitate. Și a fost evident că trebuiau luate niște măsuri urgente pentru a stopa procesul degradării morale și a salva omenirea. Acest lucru a fost făcut de Acela care Și-a găsit întotdeauna plăcerea în fiii oamenilor și care, în zilele din urmă, a putut sublinia solemn: „Mai înainte ca să se nască Avraam SUNT EU.” Și El Și-a atins scopul atunci, și de atâtea ori de atunci încoace, PUNÂNDU-ȘI DEOPARTE un om pentru ca, prin el și urmașii lui, după ce aceștia vor fi curățiți și pregătiți, El să poată acționa asupra omenirii căzute, rechemând-o la Sine și ridicând-o cu ajutorul unei pâghii morale, prelucrând un pivot din afara ei.

Trecuseră patru secole de la Potop și acestea trebuie să fi fost perioade pline de migrații. Populația se înmulțea mult mai rapid decât acum și se putea mișca în voie în orice regiune a lumii ar fi dorit. Părăsindu-și vetrele unde au văzut lumina zilei, mulțimi după mulțimi trebuie să fi roit în toate direcțiile. Valuri crescânde de oameni, forțate de foamete, de pasiunea pentru cuceriri sau din cauza hoardelor mai puternice care veneau din spate, s-au împrăștiat prin lume. Fiii lui Iafet s-au îndreptat spre nord, pentru a coloniza Europa și Asia, și au pus bazele marii familii indo-europene. Fiii lui Ham s-au dus spre sud, pe câmpiile mănoase ale Caldeei, unde, sub conducerea puternicului Nimrod, au zidit orașe din lut ars, au ridicat temple ale căror ruine există și astăzi și au cultivat arta vieții civilizate la un nivel nemăitâlnit în altă parte. Se spune că erau

specialiști în domeniul matematicii și al astronomiei, al țesăturilor, al prelucrării metalelor și al gravării pietrelor prețioase, conservându-și cunoștințele prin scrierea lor pe tăblițe de lut.

Astfel s-a întâmplat că, în mijlocul acestei colonizări hamite, a venit o familie aparținând fiilor lui Sem. Acest clan, condus de Terah, s-a stabilit pe pășunile bogate din afara cetății Ur. Cetățile cu ziduri, artele civilizației și schimburile comerciale nu îi atrăgeau mai deloc, ei fiind mai degrabă un grup etnic de păstori, care locuiau în corturi sau în sate alcătuite din câteva colibe. Și dacă profeția lui Noe s-a adevărit (Geneza 9:26), putem crede că viața lor religioasă era mai frumoasă și mai curată decât a oamenilor în mijlocul cărora îi găsim.

Dar vai! virusul imoralității și-a început curând lucrarea. Legăturile apropiate ale acestei familii semite cu practicile idolatre și abominabile ale urmașilor lui Ham au pătat puritatea și simplitatea credinței lor timpurii. Și e un lucru cert că, într-un mod subtil, se petrecea un proces de uniformizare coborându-le standardele la cele ale vecinilor lor. Iosua spune clar (în Iosua 24:15) că strămoșii copiilor lui Israel care au locuit dincolo de Eufrat au slujit altor dumnezei. Și există urme ale răului în casa lui Laban de unde Rahela a furat idolii (terafimii), lucru care a aprins atât de tare mânia tatălui ei (Geneza 31:19-35). Este o responsabilitate foarte serioasă pentru oamenii evlavioși să locuiască în mijlocul unei societăți a fărădelegii notorii și a păcatului. Dacă ei scapă de cursă, copiii lor pot fi prinși în ea. Ce drept avem noi să expunem în mod neglijent tinerele vieți miasmelor care le-ar putea păta și pângări pentru totdeauna?! Și dacă, din cauza împrejurărilor, suntem nevoiți să locuim într-o asemenea atmosferă vătămătoare și toxică, să cerem ca focul curăției divine să se întindă ca un cordon de

apărare în jurul casei noastre și cei dragi ai noștri să poată locui în locul tainic al Celui Preaînalt.

Într-un asemenea context s-a născut Avraam, a trăit ca tânăr și a devenit adult. Dar, de la bun început, dacă e să dăm crezare tradițiilor orale care s-au păstrat în cultura Orientului tradiționalist, el trebuie să fi avut un caracter neobișnuit. Conform legendelor – care, chiar dacă nu sunt adevărate literal, sunt, fără îndoială, bazate pe un substrat real – ca tânăr, Avraam s-a opus vehement practicilor rele care erau răspândite nu doar în țară, ci și în casa tatălui său. El s-a folosit de arma sarcasmului, întrebuițată ulterior atât de eficient de profeți împotriva propriilor lui urmași. A făcut bucăți idolii fără putere. A refuzat să îngenuncheze înaintea focului, în semn de închinare, la cererea monarhului și sub amenințarea pedepsei cu moartea. Astfel, de timpuriu, el s-a detașat de sursa păgânismului, a fost scos din „gaura gropii” cu scopul de a fi făcut un stâlp în Casa Domnului.

Nu este nimic din cele de mai sus în Scriptură, dar nici nu este ceva inconsecvent în legătură cu ele. Dimpotrivă, așa cum mișcările particulare ale unei planete sugerează prezența unui corp ceresc de o anumită mărime, care este încă în adâncurile spațiului și ascuns privirii, tot așa caracterul matur, credința și ascultarea promptă ale acestui om, atunci când apare pentru prima dată în fața noastră, ne conving că trebuie să fi existat o lungă perioadă anterioară de încercări severe. O ciupercă se formează într-o noapte, dar stejarul, care se poate măsura cu furtuna, este rezultatul unor ani îndelungați de soare și aer, de vânt și furtună.

Apoi slava lui Dumnezeu i s-a descoperit. Ochiul lui au fost din ce în ce mai luminați și, în final, soarele a străpuns norii întunecoși. În ce formă a slavei i s-a descoperit Iehova, noi nu putem ști; dar trebuie să credem că a existat o anumită manifestare

exterioră care a marcat o etapă în viața lui Avraam și i-a oferit o bază incontestabilă a credinței pentru tot restul vieții lui. Probabil Fiul, care din veșnicie a fost Cuvântul lui Dumnezeu, S-a prezentat El Însuși sub chipul unui înger, ca mai apoi pe câmpia de la Mamre, sau i-a vorbit, ca mai târziu lui Isaia, din mijlocul serafimilor de foc (Isaia 6). În orice caz, viziunea cerească a fost însoțită de o chemare asemănătoare celei care, în toate veacurile lumii care au urmat, a venit la inimile loiale, îndemnându-le să se trezească la adevăratul lor destin și să-și ocupe locul în procesul de înnoire a lumii: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.” (Geneza 12:1) Dacă trăim conform luminii pe care o avem, vom primi mai multă lumină. Dacă suntem credincioși în lucruri puține, s-ar putea să avem ocazia să fim credincioși în multe. Dacă suntem statornici în credință în Caldeea, s-ar putea să fim chemați să jucăm un rol important în istoria lumii. Alegerea lui Dumnezeu nu este niciodată arbitrară, dar se bazează pe existența anumitor trăsături anterioare în cei pe care îi cheamă din mijlocul semenilor lor ca ajutoare ale Lui. „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte i-a și hotărât mai dinainte...”

Este imposibil de anticipat în mâinile cui ar putea ajunge aceste cuvinte. În cele ale tinerilor aflați printre plantatorii de ceai din India sau ale aborigenilor din Australia. Ale marinarilor de la bordul vapoarelor sau ale soldaților din unitățile militare. Ale martorilor singuratici ai lui Cristos din societățile lumești și păcătoase unde totul lucrează pentru a slăbi – și nimic pentru a întări – rezistența duhului brav, dar nesigur. Fie ca toți aceștia să prindă curaj! Ei calcă pe un drum foarte bătătorit, pe care cele mai nobile caractere din toată omenirea au pășit înainte de ei și care a fost mult mai anevoios în zilele în care puțini umblau pe el, în

special atunci când un om solitar, „părintele multor neamuri”, l-a străbătut.

O trăsătură a celui ce se află pe acest drum este *singurătatea*. „L-am chemat când era numai el singur.” (Isaia 51:2) A fost o singurătate care a apăsătorit greu pe inima lui Isus. Dar este o singurătate căreia îi este asigurată tovarășia divină (a se vedea Ioan 8:16, 29; 16:32). Și deși niciun ochi nu pare să observe luptele, obiecțiile și demersurile spiritului solitar, ele sunt privite cu simpatie de tot cerul și în curând se va auzi o chemare ca aceea care l-a făcut pe Avraam să plece ca pelerin și care i-a deschis în fața lui calea spre o minunată fericire.

Să nu disperați cu privire la viitorul lumii. Din mijlocul ei se vor ridica încă aceia care o vor aduce la un nou nivel. Saul-ii sunt încă instruiți în sânul Sinedriului; Luther-ii, în mănăstirile bisericii papale; Avraam-ii, în umbra marilor temple păgâne. Dumnezeu știe unde să-i găsească. Iar când vremurile vor fi mai întunecate, aceștia vor conduce o armată de pelerini fără număr, ca nisipul mării sau ca stelele cerului presărate din belșug pe întinderea nesfârșită a spațiului cosmic.